

Gedaanteverandering jaar A

Mt. 17, 1-9

Ieder jaar op carnavalszondag wordt op de Vrijthof in Maastricht een grote pop opgehesen, het zogenaamde Mooswief. Zolang het Mooswief in de top hangt is het carnaval. In de nacht van dinsdag op woensdag, Aswoensdag, klokslag middernacht wordt het Mooswief omlaag gehaald en levert de stadsprins zijn muts en scepter in: het carnaval is voorbij. Elke jaar zijn er mensen bij dat tafereel die staan te huilen als een klein kind. Wellicht dat het gerstenat daar ook voor iets tussenzit, maar toch: het is het gevoel dat iets waar ge zolang naar getracht definitief voorbij is. Ze hadden het niet erg gevonden als het carnaval nog wat langer had geduurd, of altijd was blijven duren. Ge kijkt er zolang naar uit, dan is het zover en zo snel vliegt het ook weer voorbij. Velen teren daarna op de herinneringen om het vol te houden tot het volgende carnaval.

Ik moest eraan denken bij het Evangelie van de gedaanteverandering. Vlak voor dit Evangelie is er de eerste lijdensvoorspelling geweest: het gebeuren waarbij Petrus uit de bocht vliegt en teruggefloten wordt door Jezus. Vlak hierna volgt de tweede lijdensvoorspelling.

Op het moment de gedaanteverandering, begrijpen de leerlingen eigenlijk niets van dat hele gebeuren. Het enige wat ze merken is dat het een heel bijzondere ervaring is: iets wat ze willen vasthouden. Maar over het hoe of wat van dat alles weten ze niets.

In feite gebeurt hier ongeveer hetzelfde als wat veel later met de Emmausgangers gebeurt: ook die hebben er geen benul van dat het Jezus is die met hen meeloopt. Het enige wat ze vragen is: “Blijf bij ons”. Eigenlijk horen we vandaag ook zo'n vraag: “Laten we hier drie tenten bouwen”. Pas achteraf valt het kwartje. Bij de Emmausgangers staat er dan: “Brandde ons hart niet zoals Hij onderweg met ons sprak?”

Wat laten dit soort piekmomenten nu zien? Dat ge, op het moment dat het dor en droog is in uw leven, het belangrijk is om terug te grijpen naar die momenten dat ge God heel dichtbij gevoeld hebt. En zulke tabormomenten hebben we allemaal wel eens gehad als we diep nadenken. Ik hoor jonge ouders wel eens zeggen dat de geboorte van hun kindje zoiets was. Of een rustig moment ergens in een kerk of kapel waar ge als het ware overvallen wordt door een enorme rust en innerlijke vrede.

Nog een laatste gedachte daarbij. Kunt ge zo'n tabormoment zelf bewerken? In zekere zin wel. Kardinaal Danneels heeft ooit de zondagsmis eens vergeleken met een kolenvuur. De kolen die in de kachel gedaan worden krijgen hun vuur en gaan daardoor gloeien: ze kunnen doen waarvoor ze bedoeld zijn: warmte geven. Als ge zo'n kool uit het vuur neemt en apart legt gloeit die nog wel een tijdje na van het vuur waaruit het genomen is, maar op den duur gaat hij uit en wordt koud. Zo is het ook met gelovigen en de zondagsmis: we hebben die nodig om ons geloof

te voeden. Daarom: geef God de kans om te zorgen voor tabormomenten in uw leven. De zondagsmis mag daar hopelijk eentje van zijn. Amen.

Johan Goris, pastoor